kaa rahwast loota. Tulokese juhil sõitsin julgest roopliko teed mööda edasi, kunni poole tunni pärast üks üksik talopere nähtawaks tõusis.

Wärawa taga astusin sadulast, talotasin hobuse ratsu pidi õue, sidusin aia külgi ja läksin ise käskaudo toa ust otsima. Natukese aea pärast leidsin kül ukse ja tegin sanga lahti, aga uks oli toast kinni pandud. Ehk kül tulewalgus pragude wahelt mino peale paistis, siiski ei wõinud mina tupa waadata ega toast muud heälitsemist kuulda, kui kilkide laulu. Mina põrutasin paar korda rusikaga piida wasto, koer hakas rehe al kärädast haukuma, aga tuba jäi kui enne kilkide laulotawaks. Kolmatkorda tugewamast koputades, kuulin madalat heälitsemist, selle peale wana roostetanud naise kõri täie suuga hüüdwad: „Mis k— sunnitaw öösel ukse taga kolistamas? Kas tont wai inimene — wai ehk oled sina, Siim?“

Et kül nägemata teretamine lahke ei kostnud, siiski palusin ust lahti teha ja teelt eksinut wõerale peawarjo ööseks anda. Läks kaunis hea tük aega, enne kui mino palumist tõteti täitma. — Sanga üle tupa waadates nägin tahmase näoga wanamoori räbalas särkis ja niisama koristamata toa; kõik näitas rop ja kasimata, kui harimata küsimine, misga eit mind ukse taga tundmata kombel teretanud. Kus inimesel meel ja süda pimedusses elawad, seal on kaa maja ja riided kasimata, otsego ei salliks ta walgust ja puhtust kuskil pool. Targemad mehed, kes

paljo maid läbi käinud ja mitmeid sugu rahwast tundma saanud, leidsid lugu enamist igas paigas nõnda.

Lahkelt teretades astusin üle läwe tupa. Wana eit põrnitas wihase silmaga mino peale, kui oleks tahtnud peast jalguni mind mõeta ja ninaotsast ülestunnistada, mis ammetmees ma pidin olema; siis hüüdis ta: „Toho! isand? wai saks — wai huntsakas ehk mis pergeli ammetmees teie olete? — kust k— teid seie paisatie?“

„Andke aega, pai eidekene! siis pajatan teile lugu“ — ütlesin mina, ja hakasin sedamaid eksimise juhtumist lühidelt rääkima; lõpetusel küsisin, kas Kundla mõisi kaugel pidi olema?

„Kundla-mõisi! Kundla-mõisi!“ mekerdas eit otsekui mino küsimist tagaosatades, hakas ueste wanduma teejuhataid ja teekäijaid, kunni ta wiimaks nõnda lõpetas: „Metsalise-sõitja wõis teile teejuhiks olla, kui siitkaudo Kundlasse tahate minna. Meilt arwatakse kolm wersta Kausta kõrtsi, sealt seitse Tihawere kiriko, mis hunt oma sabaga mõetnud, ja kirikust peab ligi nisama paljo maad weel Kundlasse olema.“

Mina palusin eide kääst endale öömaja, hobusele tuulewarjo ja heinakõrsi lõualuude-lõugutuseks. Aga eideke kuulis ni-wähe mino palumist kui jänesse laulo, sellepärast pistsin palumisele toeks poolerubla-tüki tema pihusse. — Kas preesist magamise kohta kaabitut hõbewalge maast saanud wiga nii kiiresti inimese küllest jõuab parandada, ei tea mina mite, ega ole tännini lugu ise weel katsunud, — aga wanamoori wiha-